

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΤΑΞΙΜΟΝ.

ΚΑΙ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ἄρθρα περὶ τῶν ἀλλοκότων καὶ φρικτῶν σκληραγωγῶν, ὅσας ὑποφέρουσι τινὲς τῶν πεπλανημένων Ἰνδῶν πρὸς ἐξιλίωσιν τοῦ θεοῦ των, καὶ ἐπ' ἐλπίδι μελλούσης μακαριότητος. Εἰς Ἰνδικὴν ἐφημερίδα ἐξεδόθη νεωστὶ τὸ ἐπόμενον παραδοξότατον ἐθελοθηρσεϊκῆς παράδειγμα·—

Βραχυμάν τις ἐκ τοῦ βορρᾶ ἐπεσκέφθη τὰ μέρη ταῦτα, πορευόμενος εἰς τὸ Κομορίν ἀκρωτήριον. Καθ' ἡμέραν κυλιέται περὶ τὰ τρία ἢ τέσσαρα μίλια ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, διευθυνόμενος πρὸς τὸν εἰρημένον τόπον· λέγεται δὲ ὅτι οὕτω πως διεπέρασεν θλον τὸν δρόμον ἐκ τῆς πόλεως Βεναρῆς, καὶ ὅτι ἐδαπάνησεν ἤδη ἑννέα ἔτη καὶ τρεῖς μῆνας εἰς τὴν διὰ κυλίσεως ταύτην ὁδοιπορίαν. Κινεῖ τὴν αὐγὴν, μὲ παχέα ἐνδύματα περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κροτάφους του· καὶ ἀφοῦ φθάσῃ εἰς τὴν προσδιωρισμένην κώμην, κάμνει τὰς συνήθεις προσευχὰς καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας, καὶ δαπανᾷ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας μετὰ τῆς οἰκογενείας του, οἷτινες ὁδοιποροῦσι μετ' αὐτοῦ ἐν ἀμάξαις ἐλκομέναις ὑπὸ βοῶν. Περικυλιόμενος ῥιπιδίζεται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του, μαιρακίου δεκαετοῦς ἢ δωδεκαετοῦς, ἐνῶ οἱ μουσικοὶ τοῦ χωρίου, ἀφ' οὗ ἀναχωρεῖ, ἢ πρὸς ὃ ὑπάγει, συνοδεύουν αὐτὸν μετὰ μουσικῆς καὶ ἀλαλαγμῶν, καὶ χιλιάδες λαοῦ ἐνατενίζουσι εἰς τὴν πρόοδόν του θαυμάζοντες, καὶ ἐπικροτοῦσιν αὐτὸν ὡς «μεγάλην ψυχὴν»—θηρσευτικώτατον ἄνδρα. Ὅταν φθάσῃ εἰς δεξαμενὴν ἢ ποταμὸν, ἢ ἄλλον τινὰ τοιοῦτον τόπον, ὅποιον δὲν δύναται νὰ περάσῃ κυλιόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βαδίζει διὰ μέσου αὐτοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν κυλιέται τοσοῦτον διάστημα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅσον τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν εὐδοκῶθῃ εἰς τὸ Κομορίν Ἀκρωτήριον, μελετᾷ νὰ φυτεύσῃ δένδρον, καὶ νὰ περιμενῇ ἐκεί ἕως ὅτου νὰ προσφέρῃ ἐκ τοῦ καρποῦ του εἰς τὴν θεότητα, τὴν ὑπ' αὐτοῦ λατρουμένην· ἔπειτα δὲ, ὡς λέγουσιν, ἔχει νὰ κυλισθῇ ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν Βεναρῆς. Εἶναι εὐρωστος, τὴν ἡλικίαν τεσσαρακοντοῦτης, καὶ λέγεται ὅτι δὲν βλάπτει αὐτὸν πολλὴ ἢ ἐθελόθηρσεϊκος αὐτῆ πράξις. Οἱ ὁμοθενοὶς του, ἀντὶ τὴν κατακρίνωσιν αὐτὸν ὡς ματαίως κοπιᾶζοντα καὶ χάνοντα τὸν καιρὸν, ἐπαινοῦσιν ἐν γένει τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπιμονὴν του ὡς ἀπόδειξιν σοφίας καὶ μεγαλοψυχίας· καὶ ὅμως, τινὲς αὐτῶν, πεφωτισμένοι πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς μωρίαν—πλὴν ἴσως ὠφελεῖται χρηματικῶς, διότι δὲν λυποῦνται οἱ Ἰνδοὶ νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς τοιοῦτους. Βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ οἰκογενεία του εὐζωεῖ· ἀλλὰ λέγεται ὅτι ἦτον εὐκατάστατος καὶ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν παράξενον ὁδοιπορίαν. Ἐπεχειρήσθη δὲ αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐφεξῆς αἰτίου·—Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτον ἄτεκνος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὸ κακὸν τοῦτο—ἐπιδοδόμενον, κατὰ τὴν πίστιν τῶν Ἰνδῶν, εἰς τὰς ἀμαρτίας προτέρας ὑπάρξεως,—ἔταξεν εἰς τὸν θεόν του, ἐὰν ᾗθελε τὸν χαρίσειν υἱόν, νὰ ἐπιχειρησθῇ ὅ,τι τώρα ἐκτελεῖ. Υἱὸς τοῦ ἐγεννήθη—ὁ αὐτὸς, ὅστις τώρα ῥιπιδίζει αὐτὸν ἐνῶ περικυλιέται. Λέγουσι δὲ καὶ ὅτι—ἀλλὰ τούτο φαίνεται μῦθος—ἐπειδὴ δὲν ἤρχισεν εὐθὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εὐχῆς του, ἐτυφλώθη τὸ τέκνον, ἔλαβε δὲ πάλιν τὸ φῶς του, ἅμα ὁ πατὴρ ἐπεχειρήσθη τὴν διὰ κυλίσεως ὁδοιπορίαν. Πιθανόν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, συνειδήσας ἤδη, ἀρκετὰ εὐχαριστεῖται, καθὸ μάλιστα παρακολουθούμενος ὑπὸ τσαυτῆς πομπῆς καὶ ἐπαίνου· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου, ὁ φόβος μόνον μὴ ὀργισθῇ ὁ Θεός, καὶ τοῦ ἀφαιρήσῃ τὸ τέκνον, ᾗθελεν εἶσθαι ἀρκετὸς νὰ τὸν κάμῃ πιστὸν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του.

ΤΟ ΕΞΑΙΣΙΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ.

Εἰς ἐν τῶν φυλλαδίων τῶν πρὸς Διάδοσιν τῆς Πίστεως Χρονικῶν ἀπαντᾶται ἐπιστολὴ τις, περιγράφουσα τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἀξιοπεριέργον σπήλαιον τὸ καὶ τερατώδες ἐπονομαζόμενον (Mammoth—Cave)· τὴν περιγραφὴν ταύτην κρίναντες ἀξίαν ἀναγνώσεως, ἡρανίσθημεν ἐξ αὐτῆς τὰ ἐπόμενα·—

Ἡ εἴσοδος τοῦ ἀξιοπεριέργου τούτου σπηλαίου εὐρίσκεται πρὸς τὴν βᾶσιν μεγαλοπρεποῦς ὄροπεδίου· ὑψηλόκομα δένδρα καὶ ὑψηλοὶ καὶ ἐτοιμόρροποι κρημνοὶ περικυκλοῦσι τὴν εἴσοδον ταύτην, τὸ φρικτῶδες θέαμα τῆς ὁποίας καθίσταται ἐτι μᾶλλον τοιοῦτον ἀπὸ τὴν παντελῆ σχεδὸν ἔλλειψιν τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Ἐμβαίνει δὲ τις κατὰ πρῶτον εἰς σπήλαιόν τι, ἔχον πλάτος 35 ποδῶν, ὕψος 20, καὶ μῆκος ὡς ἔγγιστα 50, εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἄλλη μικρὰ εἴσοδος, ἣτις εἰσάγει εἰς μεγαλῆτερον καὶ πάντῃ σκοτεινὸν σπήλαιον, ἔχον μῆκος 600 ποδῶν, ὕψος 80 ἕως 110, καὶ πλάτος σχεδὸν 50 ποδῶν· κατὰ δὲ τὴν κατασκευὴν ὑπερβαίνει τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῆς ἀνθρωπίνου ἀρχιτεκτονικῆς δημιουργήματα. Ἐντὸς τοῦ δευτέρου τούτου σπηλαίου ὑπάρχουν ὀπαὶ τινες, διάφοροι κατὰ τὸ μέγεθος, αἷτινες εἰσάγουσιν εἰς ἄλλα μικρὰ τε καὶ μεγάλα σπήλαια· ἀλλὰ τὸ σημαντικώτερον εἶναι τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸν πυθμένα, διότι τοῦτο ὁδηγεῖ εἰς ἄλλα παραπλήσια καὶ κατὰ σειρὰν κείμενα, διάφορα τὸ μέγεθος καὶ διαφόρους ἔχοντα ὀνομασίας, μετὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει τρομερὸν τι βάραθρον, καλούμενον βόθρος ἄπατος, Bottomless Pit. Τοῦτο ἀφοῦ περάσῃ τις δι' ἐπίτηδες κατασκευασθείσης ξυλίνης γεφύρας, εὐρίσκεται εἰς τὰς ὄχθας ὑπογείου τινὸς ποταμοῦ, ἔχοντος 20 ποδῶν πλάτος καὶ βάθος ἐτι περισσότερον, ῥέοντος δὲ ἡσύχως ἐν μέσῳ πετρωδῶν λόφων καὶ πυκνοτάτου δάσους, ὅπου ἐκτὸς τοῦ φωτὸς ἀπαντᾷ τις πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς γῆς ὄσση.

Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μνησθέντος ποταμοῦ εὐρίσκονται πάμπολλοι καρκίνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικροῦ μεγέθους καὶ ἰσχυροὶ, κατὰ δὲ τὸ χρῶμα λευκοὶ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μέλανες· πλὴν ὁ σημαντικώτερος χαρακτηρ τῶν ζωῶν τούτων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ζωῶν καὶ ἰχθύων τῶν κατοικούντων τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ὑπόγεια ὄσση καὶ ὕδατα, εἶναι ἡ ἔλλειψις ὀρατικοῦ ὄργανου, τοῦ ὁποίου οὐ μόνον δὲν φαίνεται κανὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον, ἀλλὰ πρὸς τούτοις βεβαιοῦν ὅτι ἰατρὸς τις ἐξετάσας διὰ τῆς ἀνατομίας τὰ ζῶα ταῦτα δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρὸν ἔγχος τοιοῦτου ὄργανου. Εἰς τὴν αὐτὴν ὄχθην ὑπάρχει καὶ μικρὰ τις λέμβος, ἣτις χρησιμεύει διὰ νὰ διαβιβάζῃ

τούς περιέργους περιηγητάς εἰς τοὺς πέραν τοῦ ποταμοῦ κειμένους λόφους, μεθ' οὓς ἀπαντᾷται βαθυτάτη καὶ ἐκτεταμένη κοιλάς, πλησίον τῆς ὁποίας ἀναφαίνονται καὶ πάλιν τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἅτινα φαίνεται ὅτι κρύπτονται ὑπὸ τὰ στρώματα τῶν εἰρημένων λόφων· ἑτέρα δὲ λέμβος χωρητικότητος μόλις τριῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐφ' ἧς διαπλέοντες οἱ περιηγηταὶ δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὰς διαφοροὺς καὶ ποικίλας τοῦ ποταμοῦ περιελίξεις, τοὺς πολλοὺς καὶ μυριομόρφους ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένους κόλπους, καὶ τελευταῖον ἐκτεταμένην τινὰ λίμνην, πέραν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ὀροπέδιον τερπνότατον, ὅπου εἰς τινὰ μὲν μέρη ἀπαντᾷ τις λόφους τιτανώδεις καὶ ξηροὺς, εἰς ἄλλα δὲ πεδιάδας ἀμμώδεις ἢ πετρώδεις, καὶ ἀλλοῦ εὐρυχώρους καὶ ὑψηλὰς καμάρας κεκαλυμμένας ἀπὸ πολυμόρφους κρυσταλλωμένας σταλακτιτίδας· τελευταῖον, πρὸς τὸ ἄνω καὶ δύσβατον μέρος μιᾶς τῶν εἰρημένων καμαρῶν, εὐρίσκεται μικρὰ τις ὄπη, δι' ἧς δυσκόλως δύναται ἄνθρωπος νὰ διέλθῃ, καὶ ἥτις εἰσάγει εἰς μέρος πανταχόθεν κεκαλυμμένον ἀπὸ τρυφερὰ κλήματα μὲ ὠραίας σταφυλὰς λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος. «Φθάσαντες, — λέγει ὁ συγγραφεὺς, — εἰς τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπέχει δεκαεξὶ ὡς ἑγγιστα μίλια ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, δὲν ἐνεκρίναμεν νὰ προχωρήσωμεν περαιτέρω. Καὶ ἄλλος κόσμος μένει εἰσέτι ν' ἀνακαλυφθῇ. Τίς γινώσκει ἂν δι' ἀγνώστων εἰσέτι εἰσόδων δὲν ἦναι δυνατόν νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ ἄλλος τοῦ ποταμοῦ βραχίον; Τίς γνωρίζει πόσα μένουσι εἰσέτι κεκρυμμένα καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ διὰ τὴν περιέργειαν, εἰς τοῦτο τὸ ἀξιοπεριέργον τοῦ σκότους βασιλείου;» Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως ὅτι ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου εὐρέθησαν πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν δι' ἀνασκαφῆς διάφορα ταριχευμένα κατὰ τὸν ἀρχαῖον Αἰγυπτιακὸν τρόπον ἀνθρώπινα πτώματα (μούμμια), καὶ τινὰ χρυσᾶ καὶ ἄλλου εἶδους ἐργαλεῖα.

Γ. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Ὁ ΜΕΓΑΣ φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Ἀριστοτέλης ἦτον υἱὸς τοῦ Νικομάχου, ἱατροῦ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ Τρίτου· ἐγεννήθη δὲ εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. Εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐμαθήτευσεν ἑκοσι ἔτη κατὰ συνέχειαν παρὰ τῷ Πλάτῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροσκήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Οὗτος ἐχορήγησε μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς

Εἰκὼν τοῦ Ἀριστοτέλους.

αὐτοῦ παρατηρήσεις, δι' ὧν ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητῆς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονον ὕλην, ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα. Πεντηκοντούτης δὲ ὢν, μετέβη πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκε 13 ἔτη τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Χαλκίδα, πόλιν τῆς Εὐβοίας, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, πολιτικῆς, ἠθικῆς, ῥητορικῆς, μεταφυσικῆς, λογικῆς, καὶ ἄλλων, ἅτινα μεγάλως συνέβαλον ἀνεκάθεν εἰς τὴν κατὰ διαφοροὺς αἰῶνας νοεράν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ;

Ἡ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ εἶναι ὄχι μόνον νὰ ζῆ τις, ἀλλὰ καὶ νὰ αἰσθάνηται τὴν ἡδονὴν τῆς ζωῆς, ἡδονὴν, προξενουμένην ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου, ἀπὸ τὴν τιμῆν, τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν τὴν παρὰ τῶν ὁμοίων του· ὅλα καλὰ κρεμάμενα ἀπ' ἄλλους, ἐξ ὧν νὰ τὰ λάβῃ δὲν ἐμπορεῖ, ἂν δὲν ἀνταποδίδῃ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πρὸς τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη ἀνταπόδοσις δὲν γίνεται χωρὶς κόπους, ἐκ τούτου φαίνεται πόσον ἀπατώνται, καὶ οἱ περιορίσαντες τὴν εὐδαιμονίαν εἰς μόνην τὴν ἡδονὴν, καὶ οἱ θεμελιώσαντες αὐτὴν εἰς γυμνοὺς ἀπὸ πάσαν ἡδονὴν κόπους. Ὁ ἀληθινὸς ἀγωνιστῆς τῆς ἀρετῆς ἄνθρωπος χρεωστῆι νὰ προσέχῃ μὴ δελεασθῇ ἀπὸ τὰς ἡδονὰς· ἀλλὰ δὲν ἐγείνῃ διὰ τοῦτο καὶ θεός.